

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/20/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314010578
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8314010578.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.6.2015, v trestnej veci obžalovaného M. Y. pre prečin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 18.12.2014 sp. zn. 3 T 104/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovanému M. Y., nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom G. Z., okr. M.

u k l a d á:

Podľa § 212 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 36 písm. d/, l/ Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 6 /šiestich/ mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. ho pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného M. Y. za vinného zo spolupáchateľstva prečinu krádeže podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

-dňa 27.6.2014 niečo po polnoci sa na benzínovom čerpadle OMW v I. s V. M., V. M. a N. K. dohodli, že pôjdu do obce K., kde sa nachádza odstavený kamión zn. MAN, z ktorého odcudzlia finančnú hotovosť a následne nato nasadli do osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Passat, čiernej farby s ev. č. HE-219BJ a odišli do obce K., kde uvedené osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat odstavili v jednej z bočných uličiek od hlavnej cesty, vystúpili z vozidla a M. Y. dal ostatným pokyn, kde majú stáť a dávať pozor, pričom M. Y. držal v ruke malé kladivko a zobral z osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Passat deku a šiel k odstavenému kamiónu zn. MAN TGX 26.400, ev. č. MI-557CU, žltej farby a kladivkom, ktoré mal pri sebe rozbil sklenenú výplň na ľavých dverách a utekali spolu smerom k osobnému motorovému vozidlu zn. Volkswagen Passat čiernej farby s ev. č. HE-219BJ, do ktorého nasadli a odišli smerom do I., kde M. Y. im v aute povedal, že rozbil sklo na dverách kamióna, ale dnu nebol a preto počkali asi pol hodinu na benzínovom čerpadle Shell v I., následne nato všetci spolu

nasadli opäť do osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Passat čiernej farby s ev. č. HE-219 BJ a odišli do K., kde odstavili vozidlo ako predtým, kde sa V., V. a N. postavili k bočnej stene budovy potravín a M. Y. vošiel cez vopred rozbité sklo do interiéru uvedeného vozidla zn. MAN, odkiaľ z čierneho koženkového obalu na doklady, ktorý bol uložený v zatvorenej skrinke nachádzajúcej sa na d miestom vodiča, odcudzil finančnú hotovosť vo výške 1.061,17 eur, potom všetci spolu utekali k osobnému motorovému vozidlu zn. Volkswagen Passat čiernej farby s ev. č. HE-219BJ, do ktorého nasadli a odišli smerom do I., kde počas cesty si M. Y., N. K., V. M. a V. M. rozdelili finančnú hotovosť po 265,- eur, čím takto spoločnosti M. C. M., J. XX, M., spôsobili škodu vo výške 1 061,17 eur a škodu poškodením vozidla vo výške 170,40 eur.

Za to mu podľa § 212 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 36 písm. d/,l/, n/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, 3, § 54 Tr. zák. uložil trest povinnej práce vo výmere 250 hodín.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú spoločnosť M. C. M., J. XX, XXX XX M. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal okresný prokurátor, avšak len čo do výroku o treste, odvolanie. V písomných dôvodoch svojho odvolania namietal, že uložený trest povinnej práce je nedostatočný a nezákonný. Vyslovil názor, že aplikácia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. d/ Tr. zák. je možná iba vtedy, keď vek mal zrejmy vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť, čo v danom prípade nemožno použiť vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia M. Y.. Zdôraznil, že konanie vykonal obžalovaný Y., ďalší obvinení dávali pozor a sledovali okolie, obžalovaný po rozbití skla odišiel a následne sa opakovane vrátil na miesto činu, podľa neho spôsob vykonania trestného činu a motív zvyšujú závažnosť konania obvineného. Podľa jeho názoru prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil aj osobu obvineného Y., ktorý sa dopustil predmetného trestného činu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T 81/2012. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil obžalovanému trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby a pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia eventuálne aby vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Keďže krajský súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., preskúmaval len napadnutý výrok rozsudku, teda výrok o treste a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora je dôvodné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že používajúc zásady pre ukladanie trestov vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Ako poľahčujúce okolnosti vyhodnotil zistenia, že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zák.), dopustil sa ho vo veku blízkom veku mladistvých (§ 36 písm. d/ Tr. zák.) a pri jeho objasňovaní napomáhal orgánom činným v trestnom konaní (§ 36 písm. n/ Tr. zák.). S priznaním poslednej poľahčujúcej okolnosti sa však krajský súd nestotožnil, keďže jednak prvostupňový súd neuviedol, čím napomáhal obžalovaný orgánom činným v trestnom konaní a z obsahu spisu ani žiadne také konanie obžalovaného nevyplýva. Priznanie obžalovaného nie je možné považovať za napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní, keďže táto okolnosť je inou poľahčujúcou okolnosťou. Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že sa obžalovaný dopustil skutku vo veku blízkom veku mladistvých je treba uviesť, že v tomto prípade táto skutočnosť, že v čase skutku mal obžalovaný dvadsať rokov, mohla mať vplyv na jeho rozumovú spôsobilosť a

to vzhľadom na charakter spáchanej trestnej činnosti, úroveň jeho vzdelania ako aj rodinné zázemie. Naopak za priťažujúcu okolnosť krajský súd nepovažoval okolnosť, že obžalovaný už v minulosti bol súdne trestaný, pretože toto odsúdenie je v danom prípade dôvodom pre uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému.

Prvostupňový súd uzavrel, že u obžalovaného výrazne prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, a preto pri ukladaní trestu znížil hornú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. S poukazom na rodinné pomery odsúdeného a to predovšetkým skutočnosť, že sa mu narodilo dieťa a s poukazom na to, že trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby potom obžalovanému, aj keď sa skutku dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia, uložil trest povinnej práce.

S týmto závermi súdu prvého stupňa však nie je možné plne súhlasiť.

Obžalovaný M. Y., vychádzajúc z odpisu registra trestov má v tomto registri doposiaľ dva záznamy, naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T 81/2012 zo dňa 26.11.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.4.2013 sp. zn. 5To 4/2013 bol uznaný vinným z pokračujúceho zločinu falšovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods.2 Tr. zák., za čo mu bol uložený spoločný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov, zároveň bol uložený probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, a zároveň bol zrušený výrok o vine a treste obž. M. Y. v rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 1T 163/2011 zo dňa 24.10.2011. Skúšobná doba v tejto veci obžalovanému plynula od 24.10.2011 do 24.10.2014.

Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky plyní, že obž. M. Y. v ňom má spolu dva záznamy, keď sa dňa 10.6.2012 a potom dňa 20.2.2014 dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Z miesta bydliska je obžalovaný hodnotený skôr negatívne, keď zo správy obce plyní, že obžalovaný sa dopustil viacerých priestupkov, bola mu na úrade ponúknutá práca, ktorú odmietol, matka aj stará matka sú často upozorňované starostom obce na nevhodné správanie detí. Na výzvu krajského súdu poškodený M. C. uviedol, že škoda, ktorá bola spôsobená krádežou, bola uhradená v plnej výške spoluobvinenými V. M., V. M. a N. K..

Bolo teda nepochybne preukázané, že obžalovaný M. Y. sa skutku kladeného mu za vinu dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia pre iný trestný čin -zločin, od spáchania ktorého ho neodradila ani táto skúšobná doba. Navyše to bol práve obžalovaný M. Y., ktorý skutok priamo vykonal, následne si všetci spolupáchatelia ukradnuté peniaze rozdelili, pritom každý dostal po 265, - eur, všetci spoluobžalovaní peniaze vrátili okrem obžalovaného M. Y., ktorý do dňa rozhodovania krajského súdu nevrátil ani časť odcudzených peňazí.

Zohľadňujúc potom už spomínané zásady pre ukládanie trestov považoval krajský súd tak z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie trest povinnej práce za trest nedostatočný a nezákonný. Obžalovaný napriek tomu, že jeho trestná vec pre pokračujúci zločin bola dvakrát prejednávaná súdmi, kde bol výkon jeho trestu podmiennečne odložený, vedomý si toho, že je v skúšobnej dobe, dopustil sa ďalšieho trestného činu majetkovej povahy. Za takýchto okolností neprichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody nespojeného s jeho výkonom.

Podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Keďže obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin, krajský súd ho, aplikujúc ust. § 48 ods. 2 písm. a / Tr. zák., zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe vyššie uvedeného potom krajský súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 2, § 322 ods. 3 Tr. por. vo výroku o treste zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný